

ственно и друго посрѣдственно опрѣдѣленіе; катѡ: *ударихъ го съ дръво*.

199. Имена сѣществителны, произведены отъ дѣйствителны глаголы, зимать такожде слѣдъ себе опрѣдѣленіе (непосрѣдственно или посрѣдственно) въ винителенъ падежъ; катѡ: *пїеніе водѣ; удряніе съ дръво* и пр.

200. Рѣчи, что показывать едно извѣстно врѣмя, или пространство, въ кое-то ся продолжява да ся врыши едно дѣйствіе, полагать ся въ винителенъ падежъ; катѡ: *цѣлѣночь писахъ; цѣлѣ зилѣ теглихъ; заминѣлѣтъ седмицѣ ходихъ на бани*.

201. Дателный падежъ служи за отвѣтъ на въпросъ *кому?* И така въ дателенъ падежъ ся полагать:

1) Опрѣдѣленія при дѣйствителны глаголы, кои-то подканять въпросъ: *кому?* катѡ: *молѣ ся (кому?) Богу; служѣ (кому?) царю; угаждамъ (кому?) майци си*.

2) Имена на прѣдмѣты, повече-то личны, за чїж-то ползѣ, или щетѣ ся врыши нѣчто; катѡ: *подарихъ брату си еднѣ кѣщѣ; той ми направи голѣмѣ пакость*.

3) Рѣчи: *приличенъ, подобенъ, ближенъ, роднина, прїатель* и другы, что показывать родство, такожде и произведены отъ глаголы, что искать дателенъ падежъ, зимѣтъ